

“La primera virtut de l’espia és ser capaç de sostenir una mentida”

Rosa Planas (Palma de Mallorca, 1957), autora de *Les màscares de Florència* i d'un estudi sobre *Els malnoms dels xuetes de Mallorca* (segle XVII-XX), entre més estudis i obres de ficció, publica en Planeta la novel·la *La ciutat dels espies indefensos*, un thriller que gira al voltant de la Mallorca més cosmopolita.

—Darrere de les aventures del protagonista, un agent secret que ha de localitzar un químic desaparegut, darrere de tant misteri, hi ha una reflexió moral?

—No sé si moral, però com a mínim intel·lectual, perquè hi plantejo una sèrie de qüestions que ens afecten com a persones i afecten la societat en general.

—De quina mena?

—Per exemple, la persecució de l'eterna joventut. La gent no vol ser vella, vol ser feliç sempre.

—La ficció té un marc realista, el de la Mallorca d'avui, i, a més, la trama ficcional està empeltada de fets autèntics, com l'intent de segrest del fill de Yoko Ono organitzat per persones contractades per John Lennon. Per què feu voigut que fos realista, el marc?

—Per demostrar que entre la realitat i la ficció no hi ha gaire diferència. Mallorca sempre ha estat residència d'espies, de pas o no.

—La intenció era crear una trama de misteri que us permetés fer una crònica de la Mallorca cosmopolita o el que volíeu era crear un thriller versemblant?

—Les dues coses. La trama em permet parlar de la Mallorca més opaca, més desconeguda, més ignorada, però que també existeix.

—La novel·la és fruit d'una curiositat que ve de lluny?

—Sí. Sempre m'ha agradat molt passejar per les zones turístiques a l'hivern. Són llocs impersonals, que podrien ser a qualsevol lloc del món. Són ciutats fantasmagòriques; semblen ciutats deshabitades. Sempre m'ha paregut veure històries misterioses al darrere d'aquest món.

—Vàreu rumiar molt el personatge de l'espia protagonista?

—No. Vaig intentar que fos humana, sobretot, per contrastar-lo amb l'espia inhumana, fred i irreal del cinema. Amb les seves pors i angústies. L'espia no ha de ser un superdotat, com James

EL TEMPS

Rosa Planas publica la novel·la *La ciutat dels espies indefensos*, a Planeta.

Bond. La seva principal virtut que ha de ser capaç de sostenir una mentida i això, psicològicament, desgasta molt.

—En quin sentit són indefensos els vostres espies?

—Que són vulnerables i que no passen històries pendents. Arriben a una illa pensant-se que un paradís i s'hi senten presoners. Creuen que viuran en una illa de descans i serà un malson. El dia se'ls converteix en una trampa.

—La vostra colònia viu sempre a marge dels mallorquins?

—No en tenen necessitat. Són colònies paral·leles que mai no arriben a convergir. La colònia és autònoma. I penso que la societat mallorquina va cap aquí, a crear una societat atomitzada que només existeix pel pur interès.

—També heu volgut trobar el marc realista, el de la Mallorca d'avui, i, a més, la trama ficcional està empeltada de fets autèntics, com l'intent de segrest del fill de Yoko Ono organitzat per persones contractades per John Lennon. Per què feu voigut que fos realista, el marc?

—Sí. Són llocs geogràfics coneguts però que pertanyen a la teixitura cultural. És el cas del hip

me. Crec que neix a Califòrnia per algun motiu i la raó és que és la zona més franciscana d'Amèrica, on es divulguen idees de pobresa, vida en comunitat i retorn a la naturalesa, ideals dels hippies i de Sant Francesc. La zona va ser colonitzada pels missioners mallorquins com Juníper Serra i el Francesc Palou, i altres. I els hippies americans fan el camí de Juníper Serra, deixen el seu país i viatgen als orígens de Mallorca, Eivissa i Formentera. És així com he estructurat l'obra.

—Aquesta idea la teníeu al cap de feia molt de temps?

—Sí, però a mesura que feia la novel·la l'he anat aprofundint. És una idea que ha anat prenent forma a poc a poc, estudiant l'obra de Juníper Serra i l'aparició de les primeres comunitats hippies. És molt curiós, moltes de les primeres comunes eren claraven cristians actius. Juníper Serra és un personatge especial, d'una gran grandesa, que no hem situat en el lloc que li correspon. L'aïllament mallorquí, còsmic, dóna una estranya als illencs, personatges sols, sense organització grups al darrere. L'individualisme illenc dóna a vegades aquesta projecció.